Kovács Zoltán

Nyugi már

PUBLICISZTIKA - ELSŐ OLDAL - LIX. évfolyam, 47. szám, 2015. november 20.

Most akkor itt van ez a rohadt kerítés. Évtizedes barátságok szakadnak meg, családok esnek szét csak azért, mert a nép eltérően ítéli meg a migránsválság lehetséges megoldásának egyik központi elemét, a kerítést. A medencemagyarság most épp kerítésellenesekre és kerítéspártiakra esik szét. Pontosabban esett szét. Aki úgy találja, hogy a kerítés hatékony eszköz, az a másik oldal szerint rendpárti, bezárkózó, feladja az uniós értékeket. Akik a kerítés ellen vannak, azok a másik oldaliak szerint liberális szépelgők, globalisták, a nemzetközi tőke, nevezetesen Soros György szekértolói, és ahogy lenni szokott, az erre az oldalra vonatkozó szomorú taxáció szépelgéssel indul, majd hazaárulózással végződik.

Nem meglepő, inkább tragikus. A magyar nemzet minden héten, sőt, olykor heti kétszer esik kétfelé. Hol boltbezárások ügyében, hol metróügyben vagy a Nemzeti Színház színhelyének tekintetében, de kétfelé esik a nép olyan kérdésben is, hogy kell-e nekünk Répcevis–Felsőlászló viszonylatban közlekedő kis forgalmú járat: ilyenkor pusztító erővel csapnak össze a technokraták és a helyváltoztatás állampolgári jogát féltők, a gazdasági szempontok szerint gondolkodók és a személyhez fűződő jogokat védők. Normális ügymenet szerint az ilyen kérdések természetesen megoldhatók volnának értelmes keretek között, mondjuk a parlamentben, hisztérikus viták nélkül, de olyan országban élünk, ahol egy délelőtt eldobott almacsutka délutánra lángba boríthatja az országot, estére pedig mint nagy fekete felleg fölrémlik a nemzethalál.